

Phần 5

Chương 21

Tôi Yêu Anh Ấy Nhưng Anh Ấy Không Thương Tôi

Ánh mắt của cô hết sức xinh đẹp, ở trong ánh mắt đó không hề có sự trống rỗng, tràn ngập sự tham lam, giống như trong tiềm thức anh vẫn nghĩ.

Trần Tấn Nhiên có cảm giác mình đã bị Ương Ương hấp dẫn từng chút, từng chút một. Đây không phải là một hiện tượng tốt.

Anh và Y Lan là thanh mai trúc mã, có tình cảm với nhau nhiều năm như vậy, một cô gái nhỏ nhỏ như Tống Ương Ương kia, anh chỉ mới chung đụng được một thời gian ngắn ngủi không tới một tháng, cô lại muốn tranh chấp với Y Lan của anh sao? Quả thực là quá buồn cười!

“Tôi thật sự không bao giờ nghĩ rằng, một vị phu nhân mà mình cưới về, lại là một người phụ nữ trông mặt mũi cũng không đến nỗi nào, nhưng lại là một người ngu ngốc, bất tài vô dụng.” Anh chậm rãi buông thân thể của cô ra, chỉ có điều, cánh tay của anh vẫn vòng quanh ở hai bên thân thể của cô như cũ, bao vây thân hình nhỏ bé duyên dáng của cô trong vòng tay vững chãi của chính mình.

Ương Ương từ chối cho ý kiến.

Cô là một gốc cỏ dại có bản năng tồn tại tràn ngập và cực kỳ mạnh mẽ, cho dù có bị tổn thương nhiều hơn nữa, cô cũng lập tức có thể điều chỉnh lại bản thân mình rất tốt.

Có lúc, cô cũng không thể hiểu được rõ bản thân mình thuộc dạng như thế nào nữa, rốt cuộc là cô là người có nhiều ưu điểm hay là nhiều khuyết điểm nữa.

Cô đã tự khôi phục mình quá nhanh! Liệu đây có phải là biểu lộ của một con người có thần kinh không ổn định hay không? Cô không phải là một người phụ nữ yếu đuối, đa sầu, đa cảm, liệu có thể làm cho đàn ông thương yêu được hay không?

Nhưng mà, trong cuộc sống của mình, Ương Ương lại không thích có nhiều bi kịch như vậy, sợ nó sẽ làm ảnh hưởng gì đó đến cảm xúc của cô.

Một khi mà cô đã muốn xóa bỏ, thì cô sẽ rất kiên quyết, rất bốc đồng, nếu không hoàn thành được mục tiêu của mình đã đề ra thì không thể.

Cũng giống như bây giờ chẳng hạn, cô đã quyết định không thương Trần Tấn Nhiên nữa, cô đã quyết định ly hôn rồi, thì cô sẽ nhất định không buông tha cho cái ý nghĩ này.

Liệu cô có thể thay đổi một lần hoặc là thu hồi lại ý định này không? Tống Ương Ương tự vấn chính mình một câu.

Trái tim của cô cũng lưỡng lự một chút, sau đó cô tựa như nghe được sự trả lời của chính mình.

Nếu như anh thật lòng yêu cô.

Điều này có thể sao?

Ương Ương cười khở một tiếng, cô lại nằm mộng giữa ban ngày rồi! Ương Ương cười lên một tiếng, vẫn an tĩnh nhìn anh như cũ: “Trần Tấn Nhiên, cả hai chúng ta hãy bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với nhau một chút, được không?”

Anh liếc mắt nhìn cô, đáp ứng.

Tống Ương Ương, người vợ của anh, rất cuộc trong cô còn ẩn chứa bao nhiêu bí ẩn, mà anh không được biết?

Anh có cảm giác, càng ngày anh càng không thể hiểu nổi cô.

“Anh yêu Y Lan, anh không thương tôi, có đúng hay không?”

“Đúng thế.”

“Anh sẽ ly hôn với tôi, sẽ cưới Y Lan, có đúng hay không?”

Anh dường như hơi chần chờ một chút, sau đó gật đầu một cái.

“Như vậy, chúng ta cũng không cần thiết phải tiếp tục vướng mắc với nhau nữa, có được hay không?” Cô ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào: “Tôi thành toàn cho anh, bản thân tôi cũng vậy, tự tôi thành toàn cho tôi.”

“Cô đã thành toàn cho tôi cái gì.” Anh cảm thấy trong tim của mình có chút khó chịu. Vì sao cô có thể bình tĩnh nói ra lời thành toàn cho anh như vậy.

Lúc này, dường như điều anh vẫn đang mong đợi ở cô nhiều hơn, chính là sự quây rối lằng nhằng của cô.

Anh nằm mộng giữa ban ngày sao!

“Tôi thành toàn cho tình yêu của anh và Y Lan.” Cô nhìn anh vẻ chân thành: “Tôi rất ít thấy có người đàn ông nào si tình như anh! Tôi mới chỉ thấy có anh là một và anh Duy Đông là người thứ hai. Cả hai người đều là những người đàn ông tốt.”

Trần Tấn Nhiên cười một tiếng, hỏi lại cô: “Vậy thì cô đã tự thành toàn cho mình điều gì?”

Ương Ương buông cặp mắt xuống, tiếp đó, khoe miệng cô thoáng cong lên, cô mỉm cười đáp lại: “Tôi thành toàn cho sự tự do của mình.”

“Tôi vẫn chưa từng yêu bao giờ! Tôi vẫn còn chưa tốt nghiệp, trong cuộc đời của mình, tôi vẫn còn có rất nhiều chuyện vẫn chưa làm được. Đối với tôi mà

nói, thật ra thì cuộc hôn nhân này cũng coi như là một loại trói buộc. Trần Tấn Nhiên, cả hai chúng ta hãy buông tay lẫn nhau đi.”

“Tổng Ương Ương, giờ phút này cô lại trưởng thành đến mức làm cho tôi không thể nào tin được, cô chính là một thiên kim tiểu thư vô cùng ngu ngốc, mà người ta vẫn nói ở trong truyền thuyết...”

Ương Ương vừa thè đầu lưỡi ra, vừa ngoeo đầu nhìn anh: “Anh có biết trên thế giới này, thứ làm cho con người ta chỉ qua một đêm, đã có thể trở một người trưởng thành như vậy là cái gì không?”

“Là cái gì vậy?” Trần Tấn Nhiên hỏi lại cô một câu mơ hồ, chăm chú nhìn cô có chút chờ đợi.

Cô đứng lên, đưa tay ra vịn cái lưng bị mỏi nhìn thật dễ thương, giống như đang lơ đãng, lại giống như là một đứa trẻ nhỏ không chút chú ý chừng mực mà nói chuyện với anh, lại cũng giống như là thuận miệng nói giỡn với anh vậy.

“Tôi yêu anh ta, nhưng anh ta không thương tôi.”

Cô nghiêng đầu, liếc anh một cái, con ngươi xinh đẹp chớp chớp: “Tôi đi lên lầu trước.”

Ương Ương nói xong cũng xoay người đi luôn. Lúc cô xoay người, ở trong lòng lặng lẽ thầm nói: “Từ lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, tôi liền thích anh, nhưng mà anh lại không thích tôi. Tôi trưởng thành thế này, thật ra cũng chỉ vì sự tàn nhẫn của anh mà thôi. Nếu như anh yêu tôi, tôi sẽ đặt một Tổng Ương Ương chân thật nhất ở trước mặt anh. Nhưng mà ở trong mắt của anh lại không có tôi, do đó tôi đành phải lựa chọn cho mình lối thoát tốt nhất là cần phải biến mất. Tôi cần phải biến mất khỏi thế giới của anh, bởi vì phong cách sống này của anh không phù hợp với phong cách sống của tôi.”

Trần Tấn Nhiên nhìn bóng lưng của Ương Ương từng chút từng chút biến mất cho đến lúc không thấy gì nữa. Ở khúc quanh của cầu thang lên lầu, bóng dáng của cô chợt lóe lên một cái, sau đó không nhìn thấy cô đâu nữa.

Một mình Trần Tấn Nhiên ngồi ở trên ghế sa lon sững sờ, kinh ngạc, nghĩ tới mấy chữ mà cô vừa mới nói kia.

“Anh ta” mà cô đã nhắc đến kia, có phải muốn ám chỉ đó chính là anh chẳng?

Sau ngày hôm đó, bọn họ cũng không hề nhắc lại chuyện ly hôn nữa. Trần Tấn Nhiên biết cô đang đợi anh mở miệng, thế nhưng anh lại vẫn không chịu nói ra.

Giữa anh và cô, tựa như là đã có sự thay đổi gì đó. Ví dụ như, một ngày nào đó anh “thuận đường” đi ngang qua nơi làm việc của cô, sau đó anh liền đón cô về nhà. Từ sau ngày hôm đó, chuyện anh “thuận đường” đi đến đón cô bắt đầu trở thành chuyện đương nhiên của mỗi ngày.

Cô cũng không vạch trần chuyện này của anh mà chỉ cười híp mắt. Ngược lại, ở trong lòng, cô tự nói với mình, nếu như đây chính là những gì tốt đẹp nhất trước khi hai người ly hôn, thì để sau này nhớ lại thật sự cũng không tệ lắm.

Một tuần lễ sau, giữa Ương Ương và Trần Tấn Nhiên, chợt có một sự chuyển biến thật lớn.

Ngày đó ông chủ không có ở đây, khách hàng ở trong tiệm cũng không nhiều lắm. Vào buổi chiều, cũng sắp đến giờ tan việc, ở phòng chụp ảnh chỉ còn lại có một mình cô và một người lao công đang dọn dẹp, chợt có người xông vào, cầm dao găm buộc cô phải gom tất cả tiền mặt trong ở trong tiệm bỏ ra cho hắn. Ương Ương bị dọa sợ, nhưng cũng cố gắng tự trấn tĩnh chào hỏi nói chuyện với tên lưu manh kia để trì hoãn thời gian. Cho đến cuối cùng, dường như tên lưu manh kia khám phá ra ý định của cô, liền bắt đầu ra tay ác độc. Mà đúng thời khắc máu chốt này, có một cảnh sát như từ trên trời giáng xuống, đã lao vào lập tức chế ngự được tên lưu manh kia...

Chính là do người lao công kia đã rất bình tĩnh gọi điện thoại đến số 110.⁽¹⁾

Nhưng người anh hùng nhỏ bé Ương Ương cũng đã phải chịu bị thương một cách vinh quang.

Khi Trần Tấn Nhiên cứ theo lệ thường “thuận đường” tới đón cô về nhà, thì lúc này Ương Ương đang được các nhân viên trong phòng làm việc và ông chủ tiệm vây quanh, giống như là vây quanh một anh hùng vậy. Trên cánh tay của cô có lớp băng gạc quấn thật dày, trên ngón tay cũng được bao bọc lớp băng gạc thật dày khác.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì mất máu mà đã có chút trắng bệch, nhưng lại đỏ ửng lên vì kiêu hãnh...

“Gầm gào cái gì chứ? Không coi tôi ra gì nên muốn đến để cướp tiền đi à? Đơn giản là không thể nào!” Ương Ương vung tay lên nói rất anh hùng, “Nếu như lần sau còn để cho tôi gặp phải cái loại trướng thối hư hỏng như vậy nữa, tôi nhất định sẽ tự tay chế ngự hắn, trừ hại cho dân!”

Câu nói “trừ hại chử cho dân” kia vừa dứt, một lần nữa, Ương Ương lại cảm giác thấy bầu không khí chung quanh như bị ép mạnh xuống, tựa như gần đến điểm đóng băng. Ương Ương lấp bắp khép cái miệng nhỏ nhắn lại. Vừa mới ngẩng đầu lên, quả đúng như dự đoán, Trần Tấn Nhiên với gương mặt lạnh lùng đang đứng ở nơi đó, anh đang cắn răng nghiền lợi nhìn người nào đó đang cao hứng phấn khởi giương nanh múa vuốt nói chuyện.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Anh tự tay túm lấy cô, quan sát quanh người cô một vòng, trầm giọng hỏi.

“Có người xấu đến, em bị người xấu đánh...”

Cô thật biết điều, khi đứng trước mặt một người dũng cảm, khí phách như anh, cô liền co lại thành một điểm đen nhỏ, từng chút từng chút biến mất ở trong góc tường...

“A? Ha ha...”

Anh lạnh lạnh cười lên hai tiếng, thân thể của Ương Ương lại co rụt một cái, cô nhìn anh cười nịnh hót: “Không có việc gì nữa đâu, đã có một chú cảnh sát tới rất kịp thời... Em còn chưa kịp ra tay...”

“Em có thể nhẫn nhịn lại một chút mà, Tổng Ương Ương...” Anh liếc mắt nhìn nhìn cô: “Vừa mới rồi anh còn nghe thấy người nào đó nói, lần sau gặp lại người xấu...”

“Nhất định em sẽ chạy càng xa càng tốt...”

Ương Ương lập tức giơ tay lên nhanh chóng trả lời...

“Ái chà...” Cánh tay bị thương thật là đau, thật là đau...

Nhìn cô bây giờ đau lợi hại, Trần Tấn Nhiên nén lại xuống đáy lòng cơn tức giận, một tay bế cô lên. Cả một nhóm người ở phòng làm việc của cô liền ngay người như tượng gỗ, há mồm, trợn mắt, nhìn theo Ương Ương cứ như vậy liền bị chông của mình ôm lên đi ra ngoài...

“Không nhìn ra đó, đàn ông bên cạnh Tổng Ương Ương đều là những người thuộc loại cấp bậc kim cương như thế này...”

“Đúng vậy, đúng vậy đó! Lần trước cái vị thiếu gia Tư Dận đó cũng đã siêu cấp đẹp trai, lần này lại nhô ra một băng sơn vương tử như vậy...”

Băng sơn vương tử Trần Tấn Nhiên cực kỳ quýnh quýnh.

Băng sơn vương tử cái gì chứ, ông đây cũng đã sắp đến ba mươi tuổi rồi, có chỗ nào còn có thể nổi bật lên giống như bốn chữ băng sơn vương tử kia?

“Tôi, tôi vốn chỉ bị thương ở cánh tay thôi, còn chân không có chuyện gì đâu...” Ý ở ngoài lời, anh đừng có ôm tôi như vậy, tôi đây có thể tự mình đi được.

“Câm miệng!”

Ương Ương một hồi phiền não, siêu cấp phiền não, tại sao khí phách của cô chỉ thỉnh thoảng mới bộc phát ra ngoài được nhỉ, mà cũng chỉ có lúc nào mà không có Trần Tấn Nhiên ở đây mới được là sao?

Tại sao một cô gái xinh xắn dễ thương như cô, lại cứ bị anh thao túng gắt gao như vậy chứ?

Cô cũng hiểu rất rõ, nhất định cô không được hồi tâm chuyển ý, không thể động lòng với anh, một khi cô lại động lòng với anh, cô lập tức liền biến thành Tiểu Bạch Thỏ.

Ghi chú:

1. Số 110: Là số điện thoại của cảnh sát cơ động ở Trung Quốc, giống như số điện thoại 113 ở Việt Nam.

Chương 22

Tổng Phu Nhân Đến Thăm Công Ty

Có thể nói, thật sự không ngờ khoảng thời gian này hai người bọn họ lại chung sống với nhau cực kỳ tốt đẹp. Hơn nữa, cả hai người cũng rất ăn ý với nhau, không người nào nhắc đến cái tên Trần Y Lan kia.

“Này... Anh băng bó vết thương nhẹ tay một chút nào...”

Ương Ương bị đau kêu oa oa loạn lên.

“Không đau thì em sẽ không nhớ kỹ chuyện này!” Trần Tấn Nhiên vừa lành lạnh mở miệng nói, vừa quần dải băng kia lại thành một cái nút thắt giống cái nơ hình con bướm, sau đó mạnh mẽ buộc chặt lại...

“Dùng việc công để báo thù riêng!” Ương Ương nhìn Trần Tấn Nhiên vẻ mặt hết sức coi thường.

“Tùy em nghĩ.” Trần Tấn Nhiên khí phách nhìn cô một cái, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

“Anh làm gì đấy?” Ương Ương một phát kéo luôn chiếc chăn lên, che kín thân thể của mình, sợ hãi nhìn anh.

“Ngủ!”

“Anh về phòng của mình đi.” Ương Ương cảm thấy mặt nóng rực, nhịp tim đập mạnh một hồi, hai mắt nhắm lại mắng anh.

“Tôi phải chăm sóc bệnh nhân, nếu như để em bị chết ở trong nhà này, ba ba sẽ giết tôi ngay.”

Trần Tấn Nhiên nói xong, giơ cánh tay lên, chiếc áo T-shirt màu tàn thuốc lá liền bị anh cởi ra, để lộ ra một thân thể tinh tráng. Ương Ương hét lên “A” một tiếng, cuống quít bung tay che kín cặp mắt...

“Kêu la cái gì chẳng lẽ từ xưa đến nay cô chưa từng bao giờ nhìn thấy hay sao?” Anh tự tay vén chăn lên, ngủ ở phía bên cánh tay không bị thương của cô.

Lúc đầu, mọi chuyện đều bình an vô sự, người kia đã sớm ngủ say, còn người nào đó thì lại cứ lẩn qua lộn lại giống như con tôm hùm đang bị nấu chín, cả người nóng bỏng không sao ngủ được...

Cuối cùng, trong lúc mơ mơ màng màng, không biết có phải là Ương Ương đã coi vị băng sơn vương tử kia chính là cái máy làm lạnh hay không, mà cô liền leo lên, ôm chặt lấy người anh...

Từ sau khi kết hôn, đây là lần thứ hai bọn họ thuận lý thành chương, bắt đầu làm chuyện yêu đương.

“Này... Tôi đang bị thương!”

Ưong Ưong vùng vẫy giãy chết, nhưng Trần Tấn Nhiên vẫn cứ kéo mạnh “xoạt” một tiếng, xé luôn chiếc váy của cô, vẻ mặt không chút thay đổi mở miệng nói: “Chỉ có cánh tay của em bị thương thôi, đâu có phải là nơi đó bị thương, em sợ cái gì?”

Ý ở ngoài lời, anh làm chuyện yêu này hoàn toàn không hề đụng tới cánh tay của cô.

Ưong Ưong học máu, thừa dịp cô đang im lặng vì bị đuối lý, trong nháy mắt, Trần Tấn Nhiên đã lập tức tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất, tùy ý đoạt lấy cô.

Ưong Ưong vẫn còn bị sợ hãi bởi vì ảnh hưởng của lần hoan ái đầu tiên lúc trước, nhưng mà lần này, cô lại cảm thấy dường như đã có chuyện gì đó thay đổi.

Động tác của anh dường như rất ôn nhu, rất có tính nhẫn nại. Ưong Ưong cắn răng, liều mạng nhẫn nại chịu đựng, đến cuối cùng rốt cục cô liền đổi khách thành chủ, khẽ bật lên một tiếng rên nhẹ. Thậm chí cô còn bám dính lấy anh, nâng cặp chân thon dài lên gác ở hai bên hông của Trần Tấn Nhiên...

Động tác này của Ưong Ưong đã lập tức kích thích đến anh.

Trong nháy mắt, thân sĩ biến thành hùm sói, động tác của Trần Tấn Nhiên lập tức trở nên giống như gió cuốn mây tan vậy. Anh đã lăn qua lăn lại khiến cho cả người Ưong Ưong gần như bị tan ra, đến cuối cùng, ngay cả chiếc nút buộc băng có hình nơ con bướm do anh tự tay buộc chặt là thế cũng bị xô tung ra...

Ưong Ưong ngượng ngùng tưởng chừng đã sắp bật lên tiếng khóc thút thít rồi. Cô vừa hưởng thụ cảm xúc vui vẻ cực hạn, vừa leo lên thân thể của anh, vừa vẫn còn không ngừng chu môi ra, cố không để cho mình khóc lóc đến rơi nước mắt. Tại sao cô có thể như vậy chứ! Tại sao cô lại có thể làm chuyện yêu cùng với ông xã khi mà cô đã sắp ly hôn như vậy chứ?

Làm thì đã cũng làm rồi, nhưng mà tại sao cô lại không thể giữ quyền chủ động thao túng đối với anh theo kiểu như Ngự tử, hoặc là sau cùng giống như một Nữ vương, trực tiếp đá anh xuống giường, tiếp đó lấy ra một xấp tiền mặt nhét vào người anh rồi bảo anh cút đi! Chứ không phải như bây giờ, hoàn toàn bị người ta giày xéo đến mức nằm bẹp giống như một cục bột mỳ nhão... Hơn nữa, hơn nữa cô lại còn cực kỳ không có tiền đồ... không có tiền đồ khi cùng anh kịch liệt ở trên giường như vậy, lại còn suốt trong thời gian bị giày xéo như vậy, cô lại còn có thể vui sướng không hề biết mắc cỡ như thế...

Ưong Ưong vừa nghĩ tới bản thân mình đến cuối cùng lại còn quán chặt lấy người ta, hai chân cứ quán chết lấy cái eo của người ta liều mạng nghênh hợp phụ họa cùng với anh, liền hận không được lập tức bị đụng chết luôn ở ngay trước mặt Trần Tấn Nhiên...

“Làm sao vậy?” Nhìn Ương Ương nằm co lại thành một đoàn, đang lặn qua lặn lại ở phía dưới cái chăn, thỉnh thoảng lại còn để vọng ra từng tiếng thở dài cổ đè nén nghe thật náo nức. Trần Tấn Nhiên không khỏi ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của cô qua lớp chăn, nhẹ giọng hỏi thăm...

Trả lời anh chỉ thấy một sự trầm mặc, Trần Tấn Nhiên cau mày lại nghĩ ngợi, chẳng lẽ là anh lui bước nhượng như vậy rồi mà cô vẫn còn không thấy thoải mái hay sao?

Nhưng anh quyết không cho phép mình phạm phải sai lầm thấp hèn như vậy một lần nữa, mặt khác cũng không cho phép người phụ nữ kia hoài nghi năng lực của anh.

Trần Tấn Nhiên khom người xuống, kéo chiếc chăn đang trùm lên người nào đó xuống, để lộ ra gương mặt Tống Ương Ương hé ra gương mặt đỏ bừng giống như con tôm hùm đang bị nấu chín vậy.

“Vừa mới rồi em không được thoải mái hay sao?”

Anh hỏi thăm vẻ rất nghiêm túc, Ương Ương ngơ ngác ngây ngốc nhìn anh: “Cái gì mà thoải mái với không thoải mái cơ?”

Mi tâm của Trần Tấn Nhiên cau chặt lại, dứt khoát trực tiếp mở miệng nói thẳng: “Thì chính là chuyện chúng mình yêu nhau vừa rồi ấy, em có đạt đến cao trào hay không?”

Yên tĩnh, một sự yên tĩnh không giới hạn!

Anh nhìn cô vẻ dò xét, mà cô cũng trợn tròn mắt lên để nhìn lại anh.

Hồi lâu sau, chợt trong phòng chợt vang lên một tiếng thét chói tai nghe thật thê thảm của người nào đó, tiếp đó là tiếng rầm rầm vang lên...

Một lát sau, Trần Tấn Nhiên trên người chỉ bọc một cái ga trải giường, trên đầu còn vương một chiếc lông chim, bị người nào đó đuổi ra ngoài.

Cửa phòng ngủ đóng lại rầm một tiếng. Trần Tấn Nhiên siêu cấp buồn bực đập cửa: “Này, Tống Ương Ương, em thật là quá đáng, sao em lại dám đuổi tôi ra ngoài hả? Bất quá tôi cũng chỉ hảo tâm hỏi thăm em một chút, rốt cuộc em có được vui vẻ hay không thôi mà...”

Lời của Trần Tấn Nhiên còn chưa dứt, một lần nữa, cánh cửa phòng ngủ lại mở ra, một chiếc gối đầu lập tức lao tới đập vào đầu anh. Trần Tấn Nhiên tránh né không kịp, lại bị đập mạnh nên có chút lảo đảo sắp ngã.

“Này...”

“Trần Tấn Nhiên, anh nhắc lại chuyện mới vừa rồi một lần nữa, tôi sẽ liều mạng với anh đấy!” Ương Ương tức giận, ánh mắt rung rung, vừa mới rồi anh lại lớn tiếng hỏi như vậy ở bên ngoài cửa phòng ngủ, khẳng định tất cả người giúp việc trong nhà cũng đã biết hết rồi!

Bọn họ sẽ nghĩ về cô như thế nào? Cô vẫn còn đang tạo ra một phong thái thật cao ngạo để muốn ly hôn cùng anh kia mà! Vậy mà chỉ chớp mắt một cái, cô lại đã lên giường cùng với anh như thế, lại còn phát sinh quan hệ cùng anh... Thậm chí, thậm chí...

Ương Ương vừa nghĩ tới bộ dạng của bản thân mình đã phóng đấng quần chặt lấy anh không thả như thế nào, thật sự, cô chỉ muốn đập chết luôn chính mình giống như đập chết một con ruồi ở trên mặt đất vậy!

Bởi vì bị thương cho nên Ương Ương ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng. Ông chủ của cô là một người siêu cấp tốt, chẳng những coi đó là cô bị tai nạn lao động, hơn nữa, chẳng những ông chủ vẫn cứ trả cho cô tiền lương theo lẽ thường, mà ông còn có một khoản hỗ trợ bồi dưỡng sức khỏe cho cô rất phong phú. Cho nên suốt nửa tháng này, Ương Ương cứ việc sống thoải mái, tiêu diêu tự tại, bắt đầu sống một cuộc sống giống như một con sâu gạo vậy...

Trần Tấn Nhiên thì bận rộn công việc ở Thân thị không thể nào rời tay ra được. Thỉnh thoảng anh lại còn phải dành chút thời gian để đến liếc mắt qua để kiểm tra công việc ở bệnh viện nhà mình nữa. Cho nên thời gian hai người bọn họ ở chung một chỗ cũng không phải là rất nhiều, chẳng qua là con người kia đúng là một con sói háo sắc đáng chết.

Trần Tấn Nhiên cũng đã ba phen mấy bận muốn xông vào phòng ngủ của Ương Ương, thật may là cô thông minh trước khi anh về đến nhà, cô đã trở về trong phòng ngủ của mình trước, sau đó khóa trái cửa phòng ngủ của mình lại, cho nên âm mưu của anh chưa bao giờ được như ý giống như lần thứ nhất!

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt, từ khi Y Lan rời đi đến bây giờ, không sai biệt lắm đã qua hai tháng, Trần Tấn Nhiên gần như không hề nhắc đến cái tên Y Lan kia, mà anh cũng không còn nói ra cái từ ly hôn này nữa. Từ đáy lòng Ương Ương, có một niềm chờ mong nho nhỏ đang dần dần nảy mầm mọc rễ, có lẽ, trong anh là cũng đã có một chút gì đó yêu thích cô rồi chẳng?

Cô đọc cuốn truyện manga một chút nhưng liền cảm thấy ngòi không nổi.

“Thím Lý à!”

“Thiếu phu nhân, cô có điều gì cần dặn dò sao?”

“Ách... Xin thím chuẩn bị giúp cho tôi một phần cơm tiện lợi, tôi muốn mang đi ra ngoài...”

“Thiếu phu nhân muốn đi ra ngoài ăn cơm dã ngoại sao?” Thím Lý có chút không hiểu nhìn cô, lại lo lắng mở miệng hỏi: “Vết thương của ngài còn chưa khỏe, thiếu gia nói, không thể để cho ngài đi ra ngoài...”

“Áy... Không phải vậy, thím Lý, Trần Tấn Nhiên thích ăn món gì?”

Thím Lý lập tức tỉnh ngộ lại, cũng quên mất luôn cấm lệnh không được phép để cho cô ra khỏi cửa, thím vui vẻ đi làm món đồ ăn mà ở nhà Trần Tấn Nhiên

vẫn ưa thích, thế nhưng đều là những món ăn chế biến từ thịt, cá đầy dầu mỡ béo ngậy. Ương Ương cau mày: “Thím Lý, thím chuẩn bị thêm cho tôi cả chút rau dưa và cà rốt nữa nhé?”

“Thiếu phu nhân, thiếu gia chưa từng bao giờ thích ăn những thứ này đâu.”

“Không sao đâu, thím cứ chuẩn bị một chút đi, chỉ ăn thịt thôi sẽ không tốt đối với thân thể, sẽ bị bệnh đấy!”

Ương Ương nói xong, trong đầu cô liền nhô ra một hình ảnh gương mặt của Trần Tấn Nhiên miệng lệch sang bên, mắt bị kéo sệ xuống, đang ngồi ở xe lăn, tay chân anh vẫn đang không ngừng co quắp, còn cô đang đẩy xe lăn phía sau lưng anh, quở trách anh rất hung hãn, ai bảo anh chỉ ăn thịt, ai bảo anh chỉ ăn thịt thôi!

Ha ha ha... Ương Ương nghĩ đi nghĩ lại thấy vô cùng vui vẻ! Nếu như có một ngày Trần Tấn Nhiên bị tàn phế thật, thì liệu rằng nhị tiểu thư kia còn có thể thích anh như vậy nữa hay không?

Ương Ương lại tự hỏi mình, còn mày nữa, liệu mày có buông tay với người chồng đã bị tàn tật kia không?

Chỉ cần anh ấy đối xử với tôi, nhất định khi anh ấy không thể cử động được như bình thường, tôi cũng sẽ chăm sóc cho anh ấy thật tốt, tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay anh ấy.

Đây chính là câu trả lời của Ương Ương! Thật ra thì cho đến bây giờ cô thật sự vẫn là một cô gái nhỏ với ánh mắt nhìn chuyện đời rất thành thực.

Ví dụ như hiện tại, cô đang mang theo hộp cơm giữ ấm đi đến công ty nơi anh đang làm việc. Máy tiểu thư lễ tân ở đại sảnh trang điểm lộng lẫy, váy áo đắt tiền, nghe cô nói đến tìm Tổng giám đốc Trần, cũng để lộ ra một bộ dạng với tư thế nhìn cô đầy vẻ khinh bỉ, chỉ nói cô không có hẹn trước thì không thể đi lên được.

Chương 23

Ương Ương Quyên Rũ

Ương Ương cũng không cãi cọ, chỉ ngoan ngoãn ngồi ở trong đại sảnh đợi. Những người phụ nữ kia líu ríu bàn luận về cô, đủ mọi loại ánh mắt soi mói nhìn vào trên mặt của cô, bình luận không ngừng. Trong lòng Ương Ương vẫn đang suy nghĩ, nếu như lúc này, các cô biết tôi là phu nhân của anh ấy, liệu các cô có thể bị kinh sợ đến mức bị rơi rụng cả răng cửa hay không?

“Các cô nhìn xem cô ta có bao nhiêu si tình kia, còn mang cả bữa trưa tới tìm Tổng giám đốc Trần của chúng ta nữa chứ...”

“Đúng vậy đó, chỉ tiếc, Tổng giám đốc Trần chúng ta ngoại trừ được người ở bên ngoài công nhận là một Tổng giám đốc tốt, một người đàn ông tốt, nhưng quan trọng hơn, Tổng giám đốc của chúng ta lại đã kết hôn rồi... Lại nói, người ở bên cạnh Tổng giám đốc Trần từ trước tới giờ chẳng phải toàn là những người tuyệt sắc đó sao! Loại người có nhan sắc như vậy mà cũng dám tìm tới cửa ư?”

Ương Ương tròn to hai mắt, những cô gái kia tại sao lại có thể bắt quái như vậy được chứ...

“Chẳng qua cũng không tiện nói ra thôi, ví dụ như Tổng giám đốc phu nhân của chúng ta, nghe nói nhan sắc lẫn dáng dấp bắt quái cũng chỉ thuộc đẳng cấp trung bình thôi...”

“Cô còn dám bàn luận về Tổng giám đốc phu nhân sao? Cẩn thận Tổng giám đốc mà nghe được lập tức ngài ấy sẽ làm cho cô ngày mai không thấy được mặt trời nữa đó!”

“Wow, không đến mức khoa trương như vậy chứ?”

“Cô là người mới tới, không biết đó thôi, Tổng giám đốc của chúng ta ban đầu theo đuổi phu nhân đến chết đi sống lại, không biết có bao nhiêu là si tình, hiện tại hai người gần như ở nước Mỹ cũng không trở lại. Suốt nhiều năm qua, Tổng giám đốc cũng chỉ có một người phụ nữ là phu nhân thôi!”

“Thật hù dọa người, thật không nghĩ tới một người đàn ông vừa có tiền, vừa có dung mạo lẫn gia thế tốt đẹp như vậy, lại có thể là một người si tình như vậy...”

“Đúng vậy đó, nói không chừng, Tổng giám đốc Trần của chúng ta lại coi trọng quả táo xanh như vậy thì sao?”

Hả? Từ khi nào mình đã thành quả táo xanh như vậy chứ? Trong ngực Ương Ương cảm thấy vô cùng buồn bực. Người ta ít ra cũng là 34b đó chứ, đâu có nhỏ lắm, thử nhìn lại chính các cô một chút xem, nhiều lắm cũng chỉ là 32 a! Hừ...

Ở trong lòng Ương Ương đang liêu mạng tự nhủ như vậy, nhưng trên mặt cô vẫn giữ một bộ dạng như một người ngây ngô, giả bộ vô tội như người không hiểu biết gì, huống chi người ta trời sinh ra đã có dáng dấp vô tội như vậy rồi.

“A... Mau đứng ngay ngắn lại một chút, làm việc cho tốt đi, Tổng giám đốc Trần đang đi ra...”

Mấy tiểu thư ở đại sảnh lập tức bắt đầu ngoan ngoãn, an tĩnh trở lại công việc. Ương Ương ngẩng đầu lên, liền thấy người kia từ trong thang máy màu vàng kim đi ra...

Anh ngẩng đầu ưỡn ngực, một bộ phong thái khí vũ, tư thế hiên ngang. Đi theo phía sau anh có dăm ba người, ai nấy đều có dáng vẻ, một mực cung kính. Bên cạnh anh là một nữ thư ký, trong tay đang cầm một chiếc laptop. Mặc dù cô

gái này chỉ mặc bộ trang phục màu đen, mái tóc cũng chải theo kiểu đầu rất đơn giản, nhưng nhìn tướng mạo cũng vẫn có thể thấy được cô không hề tầm thường, hơn nữa, vóc người của cô thật sự siêu cấp bốc lửa...

Liếc mắt, cũng có thể thấy, cô phải thuộc cỡ 36b chứ không ít. Ương Ương rút đầu một cái, người ta mới vừa tìm được một chút xíu sự tự tin, thì ôi chao... ai chà, như vậy chẳng phải là đã đả kích cô quá mức hay sao!

“Tổng giám đốc Trần, kế tiếp đây ngài cần phải đi dùng bữa cơm trưa cùng với Tổng giám đốc Lý đấy ạ...”

Tiểu thư thư ký Lara xinh đẹp vừa nói vừa len lén nhìn Trần Tấn Nhiên. Một tay anh cắm ở trong túi quần, sống lưng anh cực kỳ thẳng, mái tóc mới cắt ngắn còn lưu lại dấu vết còn rất rõ ràng, nhìn anh vừa sắc bén mà lại thể hiện khí phách của sự độc tài. Ương Ương nhìn anh một chút, chột cũng có chút thất thần...

“Biết rồi, cô đi sắp xếp...”

Trần Tấn Nhiên vừa dứt lời, ánh mắt của anh liền chạm luôn vào ánh mắt của Ương Ương. Tròng mắt của anh trong đột nhiên sáng bừng lên, đôi môi liền chặm rãi cong lên.

Ương Ương nhảy dựng lên, vung cánh tay nhỏ bé lên, vui vẻ ngọt ngào kêu lớn: “Ông xã à, em đưa bữa cơm tình yêu buổi trưa đến cho anh ăn đây!”

Cô ôm hộp cơm giữ ấm trong ngực, chặm rãi đi đến trước mặt của anh. Vóc dáng của cô rất nhỏ nhắn xinh xắn, cô đứng chỉ mới đến ngực của anh, cho nên khi nhìn anh, cô phải ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười tít cả mắt lại, nhìn anh.

Nụ cười của Trần Tấn Nhiên càng trở nên sâu hơn. Anh hoàn toàn quên mất ngày trước khi anh kết hôn, lúc ở công ty chính anh đã ra lệnh cấm tiết nhân viên của mình, không cho người nào được phép nhắc tới từ phu nhân của anh, tránh cho Y Lan làm việc ở trong công ty nghe thấy sẽ không được vui.

Nhưng mà bây giờ, khi thấy cô mang bữa cơm trưa đến cho mình, không hiểu tại sao anh lại thấy hết sức vui vẻ.

“Vết thương lành rồi sao?” Anh cố gắng để cho giọng nói của mình nghe vẫn băng giá lạnh lùng như cũ. Nhưng mà Ương Ương lại không sợ anh, người đàn ông nào ở bên ngoài cũng đều rất muốn giữ mặt mũi của mình, cho nên hiện tại cô liền nỗ lực ép mình, để cho bản thân mình làm một người vợ nhỏ ngoan ngoãn biết nghe lời thì tốt hơn.

“Đã tốt hơn rồi, cho nên em mới báo với thím Lý cho nấu một số món ăn nóng, sau đó tự mình đưa tới cho anh. Bây giờ anh có muốn ăn hay không?” Cô giơ giơ hộp cơm giữ ấm lên thật cao, bỏ qua hoàn toàn một đồng người đang ở chung quanh, coi bọn họ giống như là không khí.

Những tiểu thư thư ký xinh đẹp kia đã bắt đầu lảo đảo muốn ngã, sắc mặt điềm đạm đáng yêu đã tái nhợt đi.

Không phải là tình cảm giữa Tổng giám đốc Trần với phu nhân của mình hết sức không tốt sao? Tại sao bây giờ lại có một màn ân ân ái ái như vậy?

Hơn nữa, nhìn ánh mắt của Tổng giám đốc Trần nhìn cô gái kia, rõ ràng cho thấy sự cung chiêu, tuyệt đối không phải là sự giả vờ chút nào...

“Được.” Anh gật đầu một cái, vút luôn tất cả những thứ xã giao chất chồng kia sang một bên, anh muốn cùng với phu nhân của mình cùng ăn cơm, lý do này thực sự là hoàn toàn đầy đủ và cực kỳ hợp lý.

Ưong Ưong vui mừng nhảy nhót như chim sẻ, đôi mắt cười cong lên. “Ông xã... Hộp cơm giữ ấm thật là nặng nề, em đã ôm lâu lắm rồi.” Ưong Ưong chớp chớp cặp mắt nhìn anh đầy tình cảm. Cô cũng đưa mắt liếc nhìn qua mấy nàng tiểu thư lễ tân ở đại sảnh ở một bên đang trợn mắt hốc mồm. Ha ha, các người cũng không nghĩ tới chuyện này phải không? Người đàn ông đẹp trai, cực kỳ đẹp trai này chính là chồng của tôi đó...

Người rảnh rồi chớ quấy rầy, người rảnh rồi chớ quấy rầy!

“Đề anh cầm đỡ cho em.” Trần Tấn Nhiên cười lên một tiếng, nhận lấy hộp cơm giữ ấm từ hai tay của con chim nhỏ vẻ đầy ngây thơ kia. Ưong Ưong thuận thể liền khoác cánh tay của mình vào trong khuỷu tay của anh, sau đó dựa vào anh một cách thân thiết: “Ông xã, chúng ta đi đến phòng làm việc của anh đi?”

“Đi thôi.” Trần Tấn Nhiên cũng không rút cánh tay của mình ra, bởi vì lúc này cô đang dắt anh đi tới hướng thang máy.

Cô bắt đầu giở cái bộ dạng biết điều động lòng người của mình ra, không ngờ lại cực kỳ giống như vậy, hơn nữa, cô biết anh rất ưa thích dáng vẻ ngoan ngoãn hiện tại của cô...

“Tổng giám đốc Trần... Còn bữa cơm trưa nay thì...”

Lara không cam lòng đuổi theo, nhưng cửa thang máy cũng đã chậm rãi khép lại. Trần Tấn Nhiên cũng không hề nhìn cô ta đến một cái liếc mắt, chỉ có Ưong Ưong, le lưỡi ra một cái hướng về phái cô ta như nói xin lỗi.

“Tay vẫn còn không chịu bỏ ra hay sao?” Anh cảm giác được thân thể nhỏ bé của cô đang dán vào anh thật chặt, đôi môi của anh lại càng giương cao hơn, nhưng lại cố ý làm ra bộ dạng thật lạnh nhạt.

“Hả?” Ưong Ưong không hiểu nhìn lại anh.

“Hiện tại không còn ai nữa rồi, em không cần làm cái trò đùa giỡn kia nữa đâu.” Thật ra thì anh cũng đã sớm nhìn ra, chẳng qua là ở nơi đó, anh không đành lòng làm ra cái tình huống bóc trần, phơi bày sự thật của cô ra mà thôi. Nhưng mà vào lúc này anh suy nghĩ một chút, cảm thấy cô vẫn coi anh như một công cụ để khoe khoang, thì trong lòng anh vẫn cảm thấy còn có chút thất vọng.

“Chẳng phải là chúng ta vẫn chưa ly hôn hay sao?” Ương Ương ngẩng thật cao khuôn mặt lên, nhìn anh tươi cười.

“Thế thì đã sao?”

“Có ai quy định vợ không được phép khoác tay lên cánh tay của chồng mình hay sao?”

Cô nghịch ngợm nhìn anh cười lên một tiếng, thè cái lưỡi hồng hồng xinh xẻo ra như mời gọi. Trần Tấn Nhiên cảm thấy trong cổ họng mình như bị nghẹn lại một hồi. Nửa tháng qua bị cô đuổi ra khỏi phòng ngủ, anh đã cảm thấy có chút bực bội rồi.

Thấy dáng vẻ gương mặt của anh có gì đó cổ quái, Ương Ương liền đưa một ngón tay ra nhẹ nhàng chọc chọc vào anh: “Anh làm sao thế?”

Cô há cái miệng nhỏ nhắn ra nhìn anh, tựa như đang ở đó mời gọi anh tiến tới đặt một nụ hôn lên đó vậy.

“Em đang quyến rũ tôi...” Anh thở dài một tiếng, bàn tay anh giữ chặt vào nơi cái eo nhỏ của cô, ôm thật chặt thân thể của cô vào trong ngực mình.

“Em nào có...” Ương Ương nói như vậy, nhưng trong lòng cô lại thấy hơi hơi có chút rạo rức, vui vẻ. Ha ha! Anh cũng đã bắt đầu không chịu nổi sự quyến rũ của cô rồi sao.

Đây coi như là một dấu hiệu rất tốt rồi.

Bọn họ cùng đi đến phòng nghỉ ngơi của anh. Hộp cơm giữ ấm được mở ra, mi tâm của Trần Tấn Nhiên cũng lập tức chau lên, anh hết sức ghét rau củ và món ăn có cà rốt thái sợi như thế này...

Nhìn thấy vẻ mặt của anh như vậy, cô liền chu cái miệng nhỏ nhắn ra, bắt mồm trêu anh: “Anh chỉ ăn thịt thôi thì các bộ phận trong người anh sẽ bị nhiễm mỡ đấy, ngoài ra anh còn có thể bị mắc bệnh cao huyết áp nữa!”

“Nhưng mà rau củ rất khó ăn, giống như là đang ăn cỏ vậy, còn cả cái món cà rốt thái sợi kia nữa, chỉ có thỏ mới ăn cái món này.”

Vẻ mặt của Trần Tấn Nhiên đầy vẻ ghét bỏ, anh cầm đôi đũa chọn riêng những sợi cà rốt màu đỏ hồng nằm lẫn với những sợi củ cải ra, định sẽ bung ra ngoài để vứt sạch đi.

“Không cho phép.” Ương Ương một tay bảo vệ hộp cơm, có chút tức giận nhìn anh: “Anh nhất định phải ăn hết một phần ba.”

“Tổng Ương Ương!” Trần Tấn Nhiên nhíu lông mày, cho tới tận bây giờ, Y Lan cũng chưa từng bao giờ ép buộc anh phải ăn những món ăn mà anh không thích.

“Anh phải biết yêu quý cái thân thể của mình.” Cô dùng ngữ điệu quan trọng của lòng mình để khuyên nhủ anh, đẩy hộp cơm sang bên cạnh anh.

“Nhưng mà thật sự anh ăn không thấy ngon.” Vẻ mặt của anh đã bắt đầu suy sụp rồi: “Cho tới tận bây giờ, Y Lan cũng chưa từng bao giờ ép tôi phải ăn những đồ ăn mà tôi không thích ăn.”

“Đó là bởi vì tình yêu của cô ấy đối với anh chưa đủ thôi. Khi yêu một người không phải là cần nhân nhượng những thói quen bất lương, mà là phải dùng phương thức yêu cầu anh ăn những loại thức ăn sao làm cho sức khỏe của anh được khỏe mạnh nhất.” Cô nói chuyện với anh bằng những lời nói với vẻ rất tự nhiên, sau đó động tác trong tay cũng không hề ngừng, nhặt lại toàn bộ rau xanh để lại vào trong bát cơm của anh.

“Có phải là em đã yêu tôi rồi hay không hả?” Anh chợt bật thốt lên một câu, quan sát vẻ mặt của cô không hề nhúc nhích.

“Hả? Ặc!...” Sắc mặt của Ương Ương dần dần đỏ lựng lên, cô cúi đầu, hàng lông mi dài nhảy lên một cái đầy sự bất an.

Chương 24

Đang Trong Thời Gian Làm Việc

“**C**hẳng qua là em chỉ không muốn nhìn thấy anh bị biến thành người tàn phế mà thôi.” Cô đôi chủ đề, đưa cho anh một cái thìa nhỏ: “Ăn cơm thôi!”

Trần Tấn Nhiên cười ha ha lên mấy tiếng, cúi đầu xuống bắt đầu ăn cơm. Anh miễn cưỡng ăn vài miếng rau củ, còn món cà rốt thái sợi xào thì dù chỉ là một miếng anh cũng hề động vào một miếng. Anh ghét nhất là phải ăn loại món ăn có mang theo vị giòn ngọt như thế này, ăn vào cứ có cảm giác là lạ.

“Chỉ ăn năm miếng thôi, em cho anh tự đếm lấy.” Ương Ương nghiêm trang nói, trong bụng cô đã có quyết định, về sau hàng ngày cô sẽ đều mang đến cho anh bữa trưa, như vậy mỗi ngày anh cũng sẽ đều được ăn cà rốt thái sợi xào và rau dưa. Như vậy cô sẽ không còn phải lo lắng chuyện anh sẽ bị mắc chứng bệnh gan nhiễm mỡ, hoặc là biến thành một ông lão mập mạp với cái mặt nung núc mỡ, đầu hói bóng loáng.

“Ba miếng.”

“Mười miếng.”

“Bốn miếng.”

“Hai mươi miếng.”

“Được rồi, năm miếng...”

Trần Tấn Nhiên cũng không biết tại sao mình lại thỏa hiệp với cô, có lẽ là bởi vì đến bây giờ anh mới có được sự quan tâm chăm sóc của người khác. Cho nên, lúc này anh cũng cảm thấy tâm trạng vui vẻ mà đồng ý với ý kiến mà cô đưa ra.

Ương Ương mặt mày hớn hở, mỗi một lần gấp cho anh món cà rốt thái sợi xào, cô cũng đều gấp rất nhiều, rất nhiều, sau đó món cà rốt thái sợi xào này liền phủ kín luôn cả bát cơm của anh, nhìn giống như là một ngọn núi nhỏ màu đỏ.

“Em thật là độc ác!” Anh hung hăng há miệng ăn vào một miếng lớn, sau đó lại dùng ánh mắt hung ác như trong một đêm nào đó mà nhìn cô chăm chú gắp gạo.

Đợi đến chút nữa xem anh sẽ ăn sạch cô không còn miếng xương như thế nào.

Anh tuyệt đối muốn báo thù.

Cơm ăn hết, Ương Ương cũng đặt đôi đũa xuống, dự định dọn dẹp hộp cơm lại để đi về nhà, thế nhưng anh lại gọi giật cô lại, hùng hồn thẳng thắn mở miệng nói: “Theo tôi đi nghỉ trưa.”

“Hả? Nghỉ trưa sao...” Thế này không phải là giống như một đứa trẻ nhỏ cùng với một cô gái thích vui vẻ chơi đùa hay sao?

“Làm sao vậy? Tôi đã ăn bữa cơm trưa cùng với em rồi, em sẽ cùng với tôi đi nghỉ trưa.” Trần Tấn Nhiên bắt đầu ăn vạ giống như là đứa trẻ với Ương Ương.

“Được rồi, nhưng mà không thể bỏ ăn, sau đó ngủ lại.” Cô nói xong, đặt chiếc hộp cơm giữ ấm xuống.

Trần Tấn Nhiên lôi kéo cô đi lên sân thượng để tản bộ. Ở nơi đó gió thổi thật to, anh liền bao Ương Ương vào ở bên trong chiếc áo khoác của mình. Thân thể của cô rất nhỏ nhắn, giống như là một con chuột túi con được chuột túi mẹ chứa ở trong cái túi da nhỏ trước bụng vậy. Trần Tấn Nhiên hơi cúi đầu xuống, cái cằm của anh vừa vịn chống lên trên đỉnh đầu của Ương Ương, nhẹ nhàng cọ cọ vào mái tóc của cô. Tóc của Ương Ương thật là thơm, mùi hương từ trên mái tóc của cô thoang thoảng bay lên truyền tới mũi của anh.

“Rất thơm...” Mùi thơm này ngọt ngào giống như mùi hương thơm của nước trái cây vậy, khác hẳn với mùi nước hoa tinh xảo đắt giá vẫn thường có trên người của Y Lan.

So sánh với Y Lan, hương vị của Ương Ương thật sự càng giống với một đứa trẻ nhỏ hơn.

Ương Ương cảm thấy Trần Tấn Nhiên ôm cô thật là chặt, nhịp tim của cô không khỏi tăng nhanh một hồi. Thời điểm anh ôm cô, anh có nghĩ đến Y Lan không? Thời gian gần đây này, có phải anh đã tạm thời quên mất Y Lan rồi hay không, có phải trong lòng anh cũng vẫn có một góc nhỏ cho cô hay không?

Cô không dám hỏi, chỉ sợ sẽ làm vỡ mất ảo tưởng tuyệt đẹp đó.

Bọn họ tản bộ đủ rồi, liền đi xuống lầu, đến phòng nghỉ ngơi của anh, nơi đó được trang hoàng hết sức thư thái, trang nhã, hơn nữa diện tích lại rất lớn, có tới

hai phòng ngủ, một lớn một nhỏ, khi Ương Ương định đi tới phòng ngủ nhỏ thì bị anh từ phía sau ôm lấy.

Anh bắt đầu đặt những nụ hôn êm ái dọc theo mái tóc mềm mại của cô, sau đó hôn lên vành tai đã đỏ rực của cô. Tiếp đó, là đến cằm cổ mảnh mai, trắng nõn nà của cô, sau cùng nụ hôn của anh rơi vào trên môi của cô. Trần Tấn Nhiên mút mạnh, như muốn hút luôn cả đôi môi của Ương Ương, động tác của anh dịu dàng khác thường...

Ương Ương ngượng ngùng nhắm mắt lại, liều mạng đẩy anh, nhưng mà cũng chỉ không đến hai ba lần, cô đã bị nụ hôn của anh làm cho cả người như hóa thành một bãi nước nóng bỏng...

“Hiện tại đang ở trong công ty đó...” Ương Ương giống như một chú mèo con, mở miệng khẽ lắm bầm, dường như đang nhắc nhở anh.

“Không ai dám đi vào đây đâu...”

Trần Tấn Nhiên bắt đầu hôn Ương Ương như điên cuồng, sau đó quần áo của cô liền bị anh cởi sạch...

Không phải là anh yêu Trần Y Lan hay sao? Tại sao anh lại còn muốn năm lần bảy lượt lừa gạt cô lên giường như vậy?

“Trần Tấn Nhiên...”

“Hả?”

“Y Lan...” Anh chột hôn lên miệng của cô, ngăn cản cô đang nói ra cái tên đó: “Chuyên tâm một chút, cô gái nhỏ...”

“Nhưng mà, chẳng phải Y Lan mới là người anh yêu...”

Lông mày của Trần Tấn Nhiên liền nhíu lại, anh nằm ở trên người của Ương Ương không nhúc nhích...

Trong lòng Ương Ương chột thấy chán nản! Cô vậy mà rất ngu ngốc, thế nào mà đúng vào thời khắc như vậy lại đi nhắc tới tên của tình địch chứ! Nhưng mà vừa nghĩ tới đó, trong lòng cô lại có cảm giác tủi thân, trong lòng anh nhớ tới người khác, nhưng lại lên giường cùng với cô, như vậy liệu có công bằng với cô hay không?

“Em cũng muốn đi thích người khác...” Ương Ương nói mà miệng như bị móp méo cả đi. Cô cảm nhận thấy anh không hề nhúc nhích, liền dùng ngón tay nhỏ khẽ đâm vào anh, ý bảo anh.

“Nếu như em cũng có một người ở trong lòng, thì như vậy em mới không bị lỗ vốn với anh, như vậy mới...”

Trần Tấn Nhiên nghe thấy lời này của Ương Ương, hàng lông mày của anh lại càng nhíu lại chặt hơn.

“Có phải là nam giới bất kể yêu một người phụ nữ khác nhiều đến đâu, cũng không thể cự tuyệt thân thể của một người phụ nữ khác hay không?”

Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương. Trong con người của cô có sự mênh mông của sóng nước, nhưng cũng có sự yên tĩnh gần như muốn hút người ta vào trong đó.

“Tổng Ương Ương...”

Anh chột nhẹ nhàng gọi tên của cô. Trần Tấn Nhiên nhẹ nâng ngón tay của mình lên, nhẹ nhàng gạt hàng tóc cắt ngắn ngang trán đang bám vào trên vành trán của cô, khẽ vén hàng tóc sang một bên, để lộ ra cái trán nhẵn mịn, sáng bóng.

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô: “Trước khi Y Lan trở về nước, trước khi cô ấy đến, chúng ta có thể sống chung với nhau thật tốt hay không?”

Ương Ương tròn to hai mắt đầy vẻ kinh ngạc, một lúc sau, cô mới chột bật lên tiếng cười: “Ý của anh là, trước khi Y Lan trở về nhà, em và anh có thể lấy chuyện lên giường với nhau để cho khuây khỏa nỗi buồn hay sao? Kể cả việc em mang bữa cơm trưa đến cho anh, làm người phụ nữ của anh, nhưng mà sau khi Y Lan trở về nhà, em đây sẽ bị anh dùng chổi quét sân lia một nhát, quét em ra ngoài luôn, sau đó, một lần nữa Y Lan sẽ lại thay thế vị trí của em, đúng không?”

Trần Tấn Nhiên có chút kinh ngạc vì sự thông tuệ của cô, có cảm giác như thật sự một lần nữa bản thân anh lại phải lau mắt mà nhìn lại đối với cô. Ngày đó, vào đêm tân hôn, đã mấy lần anh đều coi cô là thiên kim tiểu thư ngu ngốc không hề hiểu biết bất cứ một chuyện gì.

Nhìn vẻ mặt của anh chứa đầy sự ngạc nhiên, Ương Ương nở một nụ cười thâm đạm, anh vẫn còn đang ở trong cơ thể của cô, nhưng mà trong lòng của anh lại đang nghĩ tới người khác.

“Tôi cũng biết như vậy là không công bằng đối với em... Nhưng mà...” Trần Tấn Nhiên khẽ dừng lại, anh mím môi lại, bình tĩnh nhìn cô: “Tôi cảm thấy giữa chúng ta đã có sự thay đổi gì đó...”

“Hả?” Cô kinh ngạc nhìn anh.

Trần Tấn Nhiên khẽ ho khan một tiếng, chột thoáng cười nói với Ương Ương: “Thật ra thì tôi cảm thấy em nói không hề sai, cũng hoàn toàn không hề đáng ghét giống như hồi mới cưới em về nhà!”

“Mới đầu anh thấy em rất đáng ghét sao?” Ương Ương càng mở tròn hai mắt thật là to. Bọn họ vẫn còn đang duy trì tư thế thân mật như vậy, ấy thế mà lại bắt đầu tán gẫu với nhau.

Anh cau mày, nhưng vẫn mở miệng nói: “Mới đầu tôi đã được nghe rất nhiều lời đồn đại về em, cho nên lập tức có ấn tượng không tốt đối với em.

Trong buổi hôn lễ lại nhìn thấy cách ăn mặc trang điểm của em thật giống như là một lọ thuốc màu nên lại càng thêm ghét...”

Ương Ương lập tức phì cười lên thành tiếng: “Mẹ em cho là thoát nhìn em còn quá nhỏ, cho nên cần phải hóa trang sao cho thật đậm lên, để nhìn em cho có vẻ chín chắn hơn một chút.”

“Còn nữa, đêm tân hôn, khi em ra mở cửa, quả thật, lúc ấy nhìn em giống như một con quỷ, lớp trang điểm trên mặt lem nha lem nhem...”

“Này, lúc ấy là người ta đang tẩy trang đó chứ! Em vừa mới tẩy trang được một nửa thôi mà!” Ương Ương quất quất cái miệng lại, nhớ lại hình ảnh của chính mình hôm tổ chức lễ kết hôn, cũng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Sau đó, ngày hôm sau tôi đưa An Tử Thiên về nhà, em lại lu loa khóc rống lên, cho nên tôi cảm thấy mình đã hoàn toàn thực sự chán ghét em rồi...”

Trần Tấn Nhiên nghiêm trang nói ra tất cả những suy nghĩ trong lòng của mình. Thật ra thì, anh lo lắng cho sức khỏe của cha mình cho nên mới đồng ý với ông cái chuyện kết hôn này, cũng đã coi như là thỏa hiệp. Hơn nữa, đối với việc được kết hợp lại với Y Lan, coi như anh cũng đã chết tâm, không còn mơ màng nghĩ ngợi nữa đối với chuyện hợp lại với Y Lan. Chẳng qua là do biểu hiện ban đầu của Ương Ương lại quá kém cỏi, mà Y Lan thì lại điềm đậm đáng yêu giống như cây cỏ khiến người ta phải đau lòng. Cho nên Trần Tấn Nhiên đã lập tức giống như bị phát điên lên rồi, không thể không muốn ly hôn với cô.

Nếu như khi đó, mà nhìn thấy Ương Ương dễ thương giống như bây giờ thì nói không chừng, anh cũng sẽ không bao giờ ra tay đánh cô mấy lần như vậy, hại cô phải mang những vết thương chồng chất.

Anh cũng không phải là một người tàn nhẫn, bây giờ nghĩ lại, đáy lòng anh cũng cảm thấy có chút áy náy.

“Em và anh lại hoàn toàn trái ngược với nhau.” Ương Ương cũng muốn nhớ lại câu chuyện của những ngày trước. Bàn tay của cô áp vào nơi hậu kết ở cổ của anh, nhẹ nhàng xoa xoa qua lại: “Khi anh tới nhà em ở Hàng Châu thì em vừa nhìn thấy đã thích anh luôn, sau em biết được là em sẽ được gả cho anh, cho nên em rất vui vẻ... Nhưng mà sau đó lại bị anh đối xử với em như vậy...”

Ương Ương nghĩ đến những chuyện không chút vui vẻ kia, trong đôi mắt cô lại ánh lên vẻ chua xót. Thế nhưng cô lại chỉ lắc lắc cái đầu thật nhanh, nở bưng lên một nụ cười rục rịch: “Bây giờ thì ổn rồi, hiện tại em đã vượt qua được rồi.”

“Em không thích tôi nữa sao?” Trong giọng nói của Trần Tấn Nhiên mang theo đầy sự buồn nản.

Ương Ương lắc đầu.

“Chẳng qua là em không thích phải ghét người đàn ông của mình mà thôi, lúc nào mà anh thích Tống Ương Ương rồi, thì lúc đó Tống Ương Ương cũng sẽ lại tiếp tục thích anh.”

Trong đáy mắt của Trần Tấn Nhiên lặng lẽ tràn ra cái nhìn sáng rực, “VẬY em sẽ đồng ý với lời đề nghị vừa rồi của tôi chứ?...”

Đáy mắt của Ương Ương chột ảm đạm hẳn: “Nếu như hai chúng ta mà sống chung với nhau thật tốt đẹp, nếu như lúc đó em lại càng thích anh hơn thì biết làm thế nào? Nếu như em lại cứ quẩn quít lấy anh không buông ra nữa thì phải làm sao bây giờ?”

Chương 25

Chỉ Có Hai Người Hạnh Phúc

Trần Tấn Nhiên nở một nụ cười giao hoạt.

“Tôi cũng vậy, chưa biết chừng tôi cũng sẽ thích em cũng nên.”

Cả hai người bọn họ, không có một ai đề cập đến cái tên Y Lan kia nữa, lặng lẽ giấu người con gái kia đi tận sâu trong đáy lòng.

Trần Tấn Nhiên lại bắt đầu trở nên nhiệt tình, anh cúi người xuống hôn cô: “Lần này không được cắt ngang quá trình đầu đấy... Sẽ xảy ra án mạng đấy.”

Động tác của anh thật dịu dàng, Ương Ương liền bắt đầu cười lên khanh khách. Trần Tấn Nhiên cắn môi của cô: “Không cho cười...”

Ương Ương cũng phải rất cực khổ thì mới nén nhịn lại được, nhưng lại bị nghẹn đến khó chịu. Trần Tấn Nhiên nhìn thấy cô như vậy, không khỏi càng ra sức trừng phạt. Ương Ương kêu oai oái thành tiếng, che lại miệng thật nhanh. Trần Tấn Nhiên cười một tiếng đầy vẻ đắc ý, ghé sát người vào ở bên tai cô, mở miệng nói một câu đầy ám muội: “Em cười nữa đi xem nào... Tôi sẽ làm cho em không thể nào xuống giường được...”

Ương Ương sợ hãi đành ngoan ngoãn cầm miệng lại! Thế nhưng Trần Tấn Nhiên thì lại dư thừa tinh lực, cho nên anh vẫn hành hạ cô một hồi lâu mới kết thúc chiến tranh...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Ương nhuộm màu đỏ rực, cô vùi mặt ở trong ngực của Trần Tấn Nhiên. Anh thoáng nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, mới một giờ năm phút, anh vẫn còn có thể ngủ cùng với cô được một canh giờ nữa.

Ương Ương ngủ rất say sưa. Giấc ngủ cũng lây sang Trần Tấn Nhiên, cảm thấy sự mệt mỏi cũng đang ập tới, anh liền ôm lấy Ương Ương, cùng cô chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Giấc ngủ trưa của hai người không ngờ lại thật lâu, mãi đến khi thư ký của anh gọi điện thoại tới thì Trần Tấn Nhiên mới tỉnh dậy. Ương Ương vẫn còn chìm trong giấc mộng, khẽ lầu bầu một tiếng, sau đó cô giở mình để lộ ra thân thể trắng nõn với những đường cong duyên dáng. Trần Tấn Nhiên chột cảm

thấy trong cổ họng mình trở nên căng thẳng. Anh cuống quýt nhảy xuống giường nhanh chóng đi tắm. Khi ra đến ngoài vẫn thấy Ương Ương còn đang ngủ, anh cũng không đánh thức cô dậy, đắp lại cho cô chiếc chăn, sau đó anh mới đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi.

Thư ký đã ngồi chờ Trần Tấn Nhiên ở tại phòng làm việc được một lúc lâu. Anh lập tức liền vội đầu nhập vào trong công việc bề bộn, mãi mê bận rộn công việc Trần Tấn Nhiên liền quên mất hết cả chuyện. Cho đến khi cánh cửa phòng nghỉ ngơi được lặng lẽ mở ra, một bóng dáng nhỏ bé rón rén đi ra ngoài, Trần Tấn Nhiên mới ngẩng đầu lên, liếc cô một cái: “Đứng lại...”

“A... Em phải về nhà mà!” Ương Ương quay mặt lại nhìn anh, trên gương mặt cô vẫn còn đọng lại vẻ ngượng ngùng, len lén ngắm anh.

“Chờ tôi một lúc, hai chúng ta cùng trở về nhà.”

“Không cần đâu...”

“Buổi tối nay em lại muốn tìm kiếm sự vất vả hay sao?” Trần Tấn Nhiên uy hiếp cô. Nhớ lại chuyện ban trưa, Ương Ương thấy thật oán hận anh, nhưng mà vừa nghĩ tới thân thể mình đang đau nhức, cô liền ngoan ngoãn đi vòng trở lại.

Trần Tấn Nhiên cảm thấy thật hài lòng, anh mím miệng cố nén cười. Ương Ương ngồi ở trên ghế sa lon đây vẻ nhàm chán, cô nhìn vào người đàn ông đang ngồi ngay ngắn ở phía sau chiếc bàn làm việc khổng lồ.

Quả thật, dáng dấp của Trần Tấn Nhiên hết sức đẹp mắt, hơn nữa nhìn dáng vẻ khi anh làm việc thật nghiêm túc thật sự càng thêm mê người. Ương Ương ngồi chống tay vào má nhìn anh, bất tri bất giác liền nhìn như bị hút vào, không thể dịch chuyển nổi ánh mắt nữa.

Thỉnh thoảng lại thấy anh cau mày, thỉnh thoảng lại có chút trầm tư, thỉnh thoảng anh lại gọi điện thoại ra bên ngoài, trầm giọng dặn dò mấy câu. Mấy vị thư ký hay quản lý ngành đi vào để báo cáo công việc, hoặc là trình ký tài liệu cho Trần Tấn Nhiên, bộ dáng ai nấy đều rất cung kính. Mà thái độ làm việc của Trần Tấn Nhiên thì cực kỳ nghiêm cẩn, chung quy cách làm việc của anh rất ngắn gọn và cực kỳ tinh chuẩn, chỉ ra luôn những sai lầm ở trong đó hoặc là đưa ra những phương án tốt hơn.

Anh thật sự cực kỳ đẹp trai và tài giỏi! Ở sâu trong đáy lòng, Ương Ương không nén nhịn được mà thốt lên một câu cảm thán, lúc anh xử lý công việc dáng vẻ thật nghiêm túc, quả thực là quá manly rồi!

Tiểu thư thư ký thỉnh thoảng lại đi vào mang cà phê hoặc trà bánh cho anh, nhưng cô ta lại không hề có hảo ý để mắt đến Ương Ương đang ngồi ở đó một chút. Không biết có phải các cô nàng cố ý hay là thật sự đã quên mất cô đang ngồi ở đây hay không! Ương Ương nhìn bộ dáng lúc anh uống cà phê, lại còn ngửi thấy mùi hương cà phê nồng đậm đang lan tỏa, thì không nhịn được nữa, liền cong miệng lên.

Ương Ương đứng lên, trực tiếp chạy đến trước bàn làm việc của Trần Tấn Nhiên, chỉ chỉ ngón tay vào ly cà phê của anh: “Em cũng muốn uống!”

Trần Tấn Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô buồn cười nói: “Em cũng có thể nói với tiểu thư thư ký chuẩn bị cho em một ly mà.”

“Thật xin lỗi, Tổng giám đốc Trần... Tôi không biết vị tiểu thư này thích gì...”

Tiểu thư thư ký chợt thấy Ương Ương đột ngột đưa ra ý kiến như vậy, không khỏi phiền não lườm sang cô một cái, sau đó về đây uất ức nhìn về phía Trần Tấn Nhiên giải thích một câu.

“Cô cũng có miệng mà không biết hỏi hay sao?” Trần Tấn Nhiên không nhanh không chậm nói một câu, lời nói cũng không hề trách cứ cô ta, nhưng mà gương mặt của tiểu thư thư ký kia lại là hoàn toàn đỏ lựng lên rồi.

“Cô đi ra ngoài đi. Đi đến phòng tài vụ lĩnh hai tháng tiền lương.” Trần Tấn Nhiên chỉ lạnh lạnh nói lại một câu. Tiểu thư thư ký sừng sốt, nhưng cũng không dám có lời biện giải thêm nữa, tròng mắt gần như đã dâng đầy nước mắt, xoay người đi ra ngoài. Ương Ương lại cảm thấy mình thật không phải.

“Anh sẽ không đuổi việc cô ấy chứ?”

Ương Ương nằm sấp ở trên mặt bàn nhìn Trần Tấn Nhiên.

“Tôi không cần loại nhân viên mà trong mắt không hề biết thứ tự trên dưới như vậy. Không cần biết em là ai, nếu như em đã ngồi ở trong phòng làm việc của tôi như vậy, việc chuẩn bị chu đáo cho trà bánh cho em chính là lễ nghi phép tắc tối thiểu nhất! Em thử nói xem, một người nhân viên như vậy tôi có cần thiết phải giữ lại hay không?”

Ương Ương suy nghĩ một chút, nghĩ lời Trần Tấn Nhiên vừa nói cũng có đạo lý, dù sao cô cũng là phu nhân của anh, cách đối nhân xử thế với khách như thế này, nếu đổi lại người khác thì thật sự không biết sẽ còn như thế nào nữa...

Chẳng qua là, tiểu thư thư ký mà có kiểu cách như thế này, chỉ e rằng cũng là do anh đã tỏ ra có sự cưng chiều mà thôi.

“Nhưng mà em thấy, nếu như người ta mà dám to gan như vậy, nhất định là do trước kia anh đã quá dung túng cho cô ấy rồi.”

Ương Ương làm một động tác ghé sát vào nhìn sâu vào trong ánh mắt của Trần Tấn Nhiên, cười lên một tràng dài chứa đựng vẻ đắc ý: “Nhưng mà em nghe người ta thường hay nói, người thư ký ở bên cạnh những nhân vật như các anh, về căn bản đều là tình nhân của cấp trên hết...”

Trần Tấn Nhiên liếc nhìn Ương Ương một cái: “Cái miệng của em có khát hay là không đấy?” Anh đưa luôn cho cô ly cà phê của mình vừa uống còn dư lại một nửa.

Ương Ương lập tức ngậm luôn miệng. Cô ngồi xuống bên cạnh, nâng ly cà phê lên cái miệng nhỏ miệng nhỏ nhấp từng ngụm...

Cho đến khi uống xong, Ương Ương mới buồn bực nhớ ra, đáng ghét, cô vậy mà lại uống luôn cả nước miếng của anh mất rồi.

Lại thêm một lát nữa, Trần Tấn Nhiên đứng lên lấy chiếc áo khoác, sau đó đi đến bên cạnh cô kéo cô đứng dậy: “Đi thôi, chúng ta tan tầm.”

“Sớm như vậy sao?” Cô nhìn qua chiếc đồng hồ một chút, lúc này bất quá cũng mới có năm giờ thôi mà.

“Buổi tối nay có tiệc xã giao, Trần phu nhân, em có bằng lòng đi cùng tôi đến bữa tiệc hay không?” Anh cười híp mắt, bộ dạng của anh lúc này vô cùng đẹp mắt, quan sát cô.

Ương Ương coi mình giống như một thực nữ đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra cho anh: “Vô cùng vinh hạnh, Trần tiên sinh.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, liền nở nụ cười.

Hai người khoác tay nhau thông dong đi ra thang máy. Sau khi thang máy xuống đến đại sảnh tầng một, thời điểm Trần Tấn Nhiên dắt Ương Ương đi ra ngoài, thì sắc mặt của những tiểu thư lễ tân ở đại sảnh kia đều có chung một vẻ cực kỳ tươi tỉnh, bộ dáng chào hỏi cực kỳ đẹp mắt.

Ương Ương cố nhịn lại nụ cười, bộ dáng giống như một cô vợ nhỏ khéo léo được Trần Tấn Nhiên ôm ở một bên vai, cùng đi ra khỏi buồng thang máy.

Sắc mặt của Trần Tấn Nhiên rất lạnh, khi đi qua trước mặt những tiểu thư lễ tân ở đại sảnh kia, thì ánh mắt uy nghiêm của anh lập tức quét qua mấy người bọn họ. Ương Ương liếc nhìn thấy, lúc này mấy người phụ nữ kia đầu càng cúi xuống thấp hơn, gương mặt tái nhợt đến dọa người.

Cô đưa tay lôi kéo ống tay áo của Trần Tấn Nhiên, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu ra, nhỏ giọng nói với anh: “Đừng đùa giỡn nữa...”

“Từ nay về sau, nếu như phu nhân của tôi có đến nơi này, mọi người có thể trực tiếp đưa cô ấy đến phòng làm việc của tôi, không một người nào được phép ngăn cản, cản trở cô ấy đi vào.”

“Vâng, thưa Tổng giám đốc Trần...”

“Dạ.”

Mấy tiểu thư lễ tân ở đại sảnh cuống quýt đáp lại, lại nhìn vào hai người về mặt đầy bất an.

“Lần này coi như cho qua, nếu như sau này còn phát sinh những chuyện như thế này nữa, mấy người cũng không cần ở lại Thân thị này nữa đâu.”

“Vâng, thưa Tổng giám đốc Trần...”

Đến lúc này, mấy tiểu thư lễ tân ở đại sảnh xem như mới có thể thở phào một hơi thật dài đầy nhẹ nhõm. Dù sao một công việc tốt như thế này, không một người nào muốn buông tay bỏ qua hết.

Lúc này Trần Tấn Nhiên mới khẽ xoa xoa cái cằm vẻ hài lòng, dắt tay Ương Ương đi ra phía bên ngoài.

“Anh cũng không nên quá nghiêm khắc với các cô ấy như vậy! Phụ nữ bao giờ cũng rất thích bát quái (tán gẫu, nói chuyện phiếm), các cô ấy làm như vậy là rất bình thường mà.”

“Em không tức giận sao?”

“Có gì mà phải tức giận chứ! Em thế này cũng giống như những người bình thường khác, đương nhiên các cô ấy sẽ cho rằng em là đang bám vào anh để trèo cao rồi.”

Ương Ương mở cửa xe, bước lên xe, Trần Tấn Nhiên liếc nhìn cô một cái, nhưng không nói thêm gì nữa.

“Vậy tại sao em không nói em chính là phu nhân của anh?”

“À...” Ương Ương lại thè cái đầu lưỡi nhọn hồng hồng ra: “Thật ra thì em cũng có ý nghĩ rất tà ác... Thực sự em cũng muốn thử nhìn một chút xem, khi mà các cô ấy biết được chân tướng thì sẽ có cái vẻ như cục cơm nát thế nào.”

“Ngộ nhớ tôi không cho em mặt mũi thì biết làm sao đây?”

“Anh mà dám làm như vậy hay sao? Không phải hiện tại quan hệ giữa hai chúng ta đang ấm lên đó sao?” Ương Ương nhìn anh, vẻ mặt giống như một chú mèo nhỏ điềm điềm đáng yêu nhìn sang anh. Trái tim của Trần Tấn Nhiên lập tức trở nên mềm nhũn.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi tổ chức lễ cưới đến giờ, hai người bọn họ mới cùng nhau xuất hiện ở bữa tiệc xã giao.

Trần Tấn Nhiên đưa Ương Ương đến bữa tiệc. Khi Ương Ương ăn mặc rực rỡ nổi bật xuất hiện trong bữa tiệc, thì lập tức đã mưu sát vô số các nhân vật khác một cách tự nhiên.

Ánh đèn loang loáng gần như làm cho ánh mắt của người khác phải choáng váng. Ương Ương có một chút xấu hổ. Cô được Trần Tấn Nhiên vững vàng dắt tay đi xuyên qua đám người ở đó. Bộ dáng anh tuấn khôi ngô của anh, lại thêm khí chất bất phàm của anh nữa, có thể nói là đã hấp dẫn vô số ánh mắt vô cùng ái mộ của các cô gái khác trong hội trường.

Ương Ương không khỏi có chút đắc ý, các người cứ việc ngưỡng mộ đi, cứ việc ghen tỵ đi, cứ việc trơ mắt mà nhìn đi, bất kể như thế nào, hiện tại anh ấy chính là chồng của tôi đấy!

Nghĩ tới đây Ương Ương càng cảm thấy ngọt ngào, cô ôm sát lấy cánh tay của Trần Tấn Nhiên, thậm chí còn len lén áp sát cả gương mặt của mình lên cánh tay của anh...

Bộ dáng thân mật của hai người bọn họ lập tức được nhiều phóng viên chú ý lao tới điên cuồng chụp hình. Ương Ương cười lên một tiếng ngọt ngào. Nhưng đột nhiên, cô bỗng cảm nhận thấy một luồng khí lạnh lẽo từ đáy lòng xông thẳng lên trên. Liệu rằng Y Lan có thể nhìn thấy những tấm hình thân mật giữa cô và Trần Tấn Nhiên, rồi sau đó... sẽ trở lại hay không?

Nếu như Y Lan trở lại, như vậy giữa cô và Trần Tấn Nhiên có còn giữ vững được sự bình thản với nhau như thế này nữa không? Hay là lập tức bắt đầu từ bây giờ sẽ không còn sót lại một chút gì nữa. Ương Ương ôm lấy cánh tay của mình, cảm thấy lúc này sự lạnh lẽo ở bên trong đang tràn ngập, càng ngày càng lợi hại, mà cô lại không thể buông tay anh được nữa rồi.